

ОНА И НО

...

Сутрадан ујутро за њега је све постало изврнуто. Дотадашњи живот као да се слио у левак а сада се излива потпуно преокренут. Он није више он, већ је постао Но. За њега је и Она постала Ано, али за њу она је остала Она. Само га је чудно погледала и продужила даље у непромењеном.

Но је такође и њу почео другачије посматрати – њу као Ано. Уочио је оно што су давно биле сумње које су дубоко потиснуте. Да ли је Ано заправо Она коју зна као њу а не као уњ. Ано му није била онако лепа као Она, није била уредна као Она, није ни деловала онако самоуверено као Она. Шта се дешава? Је ли Он, Но или је заиста Ано, Она.

Ано је сада ходала налик неком роботу и завршавала послове само њој неопходне – рационална, економична, тачна и – хладна. И да се не дужи око тога, једноставно, у кући се цвеће више није заливало.

*

Свакако, лажно би било рећи да је све тако једноставно и безболно протекло.

*

Но је у бесмислу угледао смисао, окачио патике о уши, кренуо ка дугој улици и напослетку, у даљини, полако се смањујући, нестао.

Ано је остала Она а Она није имала времена да њега тражи. Није имала времена за расипање. Све су то ситнице. Она је стабилна, тачна и рационална. Непромењено, наставила је и даље да постоји и стоји чврсто као армирани блок десне стране стварног света.

А Но? Но се растопио као коцкица шећера у реци, и с благословом невидљивих, нестварних, нереалних, упловиће у велику воду Ером.

*

Све се То и От увек дешава. И као што треба тако, оно и не треба тако. Чудесна је ово земља. Чудесан је ово живот. За све има места. Чак га има и тамо где га нема – зависи од места. Нема краја.

Како сада да напишем да је крај?